

Man har sagt — siger den meget ærede Minister — i Begyndelsen af sidste korte Samling, at Striden stod mellem Folkething og Regjering og ikke mellem Folkething og Landsthing, og nu vil den høitærede Minister dog bevise, at det Sidste har vist sig at være Tilfældet, nemlig at der ogsaa var Strid imellem Folkething og Lands-thing. Den meget ærede Minister siger, at Urigtigheden af den Paastand, der var gjort gjældende, at Striden stod mellem Folkething og Regjering, „var allerede dengang vitterlig nok, og den har uden Tvivl heller ikke gjort Sandhedens Indtryk paa Nogen“. Nu skal jeg for det Første bemærke, at jeg begriber ikke, hvilken Fornøielse den høitærede Conseilspræsident har af at fremstille for Hans Majestæt Kongen, at det er lykkedes ham at etablere en Tilstand, hvor Rigsdagens tvende Afdelinger ere i Strid med hinanden. Det forekommer mig ikke, at dette kan være Ministeriet til nogen særdeles Gode, da dets Opgave jo dog maa være at se at faae Enighed tilveiebragt. Hvorledes den høitærede Conseilspræsident har kunnet tro, at det var et godt Motiv for ham at kunne konstatere, at det ikke blot var lykkedes ham at staa i en saadan Stilling til Folkethinget, men at han endog havde en særlig Fortjeneste af, at under hans Regimente vare Folkethinget og Lands-thinget blevene uenige, forstaar jeg ikke. Men altsaa, hvis Faktum var saaledes, at Striden stod mellem Folkething og Landsthing, saa er det ikke til Fordel for den høitærede Conseilspræsident, men det var en fornyet Anklage imod den Naade, hvorpaa Conseilspræsidenten leder Styret af Landet. Jeg skal dernæst bemærke, at Ingen vistnok vil benegte, at Landsthinget er, ved at følge Regjeringen, kommet i Strid eller Disharmoni med Folkethinget, kommet til en forskjellig Afgørelse fra det, og jeg skal for mit Vedkommende henvise til, hvad jeg derom har ytret allerede ved en tidligere Leilighed under mine Udtalelser til den høitærede Conseilspræsident, saa det er ikke noget Nyt, det behøver ikke at modsiges, det er et Faktum; men jeg tror, at det er ganske simpelt at fastholde, at ligesom Striden er reist ved den høitærede Conseilspræsident, saa have vi i den Henseende ikke med Andre at bestille end med den meget ærede Conseilspræsident og hans Ministre, altsaa med Ministeriet. Vi kunne ikke drøfte en Strid med Landsthinget, hvis en saadan var tilstede. Denne Strid, dens Forudsætning, dens Indhold, dens mulige Følger kunne vi ikke engang drøfte med nogen Frihed her; vi vilde, dersom vi skulde udtale os frit om saadanne Forhold — dersom der altsaa eksisterede et saadant ulægeligt Brud mellem Thingene — utvivlsomt efter den Naade, hvorpaa Forretningsordenen varetages paa dette Omraade, blive standse af den høitærede Formand. Derimod har hvert Thing for sig, naar der er Noget i Veien, en naturlig Ret til at henvende sig til rette Vedkommende, og det er

Ministeriet. Nu er imidlertid ogsaa dette saa indlysende rigtigt, at man her gjør det, at det har undret mig, at den høitærede Minister istedetfor at tage Konsekvenserne af sin egen Politik, der ligger saa soleklar for, søger at dække sig bag Landsthinget. Den høitærede Minister kan ikke benegte, at den Konflikt, han reiste den 7de Mai — den blev positivt fra den 7de Mai, da han opløste Folkethinget — har Regjeringen forberedt i Nar og Dag med Bevidsthed. Jeg vil ikke sige, at den har ønsket denne Udgang eller maaske ventet den — hvilket forøvrigt ikke taler til Nos for det høitærede Ministeriums Opfattelse af de politiske Forhold her i Landet — men at den er forberedt i Tilfælde af, at der maatte fremkomme en saadan Stilling for Nar og Dag siden, anser jeg for givet. Det er ikke Landsthinget, der har indstillet — for at tage et Exempel af flere — den nuværende Kultusminister til hans Plads, det er den høitærede Conseilspræsident, men det er ligesaa sikkert, at dette betød Konflikt om et af de brændende Spørgsmaal, og vi have i de sidste fem Fjerdingaar faaet at se, hvad det betød. Dernæst er det lige saa sikkert, at det ikke er Landsthinget, men den meget ærede Regjering, som har negtet at komme til en Overenskomst med Folkethinget om en Finantslov indenfor de Grandser, Folkethinget kunde naae til, inden Finantsloven gik til Landsthinget, og det er heller ikke Landsthinget, men den meget ærede Regjering, der har indført Forslagene, det er den meget ærede Regjering, der har foretaget Forandringer i Folkethingets Affattelse af Finantsloven, det er ikke Landsthinget; Landsthinget har kun fulgt Regjeringen. Saaledes er det gaaet paa alle Punkter, hvorledes man end ser paa Sagen, og ligeoverfor os kan det i saa Henseende ikke nytte at give en anden Fremstilling, thi vi have heldigvis ikke saa Leiligheder og ikke ringe Anledning til at komme til Kundskab om, hvad der gaar forud for saadanne Udveie. Jeg maa altsaa derfor fremdeles fastholde, at den Politik, som har ført Regjeringen til denne Stilling her, er forberedt for Nar og Dag siden af Regjeringen, den er fremmet ved Regjeringens Forhandlinger siden den 7de Mai ved den Naade at stille sig paa til Finantsloven baade her og i det andet Thing, og den har selvfølgelig sat sin Frugt i de gentagne Dpløsninger. Selv om det altsaa, hvad der dog er mig uforstaaeligt, kunde være til nogen Undskyldning for den høitærede Minister eller berede ham nogen Glæde saaledes at dække sig bag Landsthinget, kan det, naar man tager Sagen, som den har udviklet sig historisk, ikke tillades ham at indtage denne Stilling. Dernæst har den høitærede Minister udviklet som Svar paa sin Opfattelse af den støblikkelige Stilling, hvilket jo er noget næsten endmere theoretisk, at Konfikten beror paa, at Folkethinget vil diktere Landsthinget ikke mindre end Regjeringen